

Mál nr. 15/2022**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V)****Heiti váttryggingar: Slysáttrygging launþega.****Nafn váttryggingartaka (X)****Gildissvið váttryggingarskilmála. Matsfrestur.****Gögn.**

1. Málskot móttakið 18. janúar 2022 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 16. febrúar 2022.
3. Viðbótarathugasemdir M dags. 16. febrúar 2022.

Málsatvik.

Í málskoti, fylgigögnum þess og viðbótarathugasemdum M kemur fram að hinn 27. mars 2017 hafi M orðið fyrir líkamstjóni er hún hrasaði í tröppum á vinnustað sínum. V hafi verið tilkynnt um tjónið hinn 15. maí 2017. Sumarið 2021 hafi M gert sér grein fyrir því að einkenni hennar vegna þeirra margþættu áverka sem hún hefði hlotið við slysið væru varanleg og frekari bata ekki að vænta. Mat hafi ekki verið tímabært fyrr þar sem M hafi fram að því gengist undir aðgerðir og sótt sjúkraþjálfun vegna afleiðinga slyssins. Hafi M því, sumarið 2021, talið tímabært að óska eftir bótauppgjöri og sett sig í samband við V. V hafi hins vegar neitað að standa að örorkumati þar sem meira en þrjú ár væru liðin frá slysdegi. Hafi V vísað til tölvupósts félagsins til M þar sem m.a. kæmi fram að örorkumat þyrfti, samkvæmt skilmálum váttryggingarinnar, að fara fram innan þriggja ára frá slysdegi. M hafi hins vegar aldrei fengið þann tölvupóst þar sem hann hafi verið sendur á rangt netfang og hafi hún því ekki fengið nein svör frá V varðandi afstöðu til bótaskyldu. V hafi á sínum tíma fengið tilkynningu í tölvupósti þess efnis að pósturinn hefði ekki borist réttilega og það verði að teljast afar óvönduð vinnubrögð af hálfu V að ekki hafi verið brugðist við þeirri tilkynningu. M hafi notið váttryggingarverndar vegna afleiðinga tjóns og bótaskylda verið fyrir hendi. Vegna vanrækslu V gagnvart lögbundinni upplýsingaskyldu sinni, sbr. 12. gr. b. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga, hafi M hins vegar aldrei fengið nauðsynlegar upplýsingar um matsferli vegna tjónsins og verið grunlaus um að krafa hennar væri fallin á tíma. Þá hljóti sú skylda að hlutast til um að örorkumat sé framkvæmt innan frestsins að hvíla jafnt á V og M, enda geti váttryggingafélag ekki komið sér undan bótaskyldu með því að láta fyrir farast að framkvæma slíkt mat. Þá beri einnig að líta til þess að M hafi ekki verið váttryggingartaki, heldur vinnuveitandi hennar. Sé M því ekki beinn aðili að samningnum og hafi ekki átt þess kost að kynna sér skilmála hans með sama hætti og væri hún váttryggingartaki. Því hafi sérstaklega rík skylda hvílt á V að tryggja að henni bærust nauðsynlegar upplýsingar. Eins og mál þetta liggja fyrir, og með hliðsjón af ólíkri stöðu aðila, hljóti að teljast ósanngjarnt af hálfu V að bera fyrir sig umrætt skilmálaákvæði og beri að víkja því til hliðar á grundvelli 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa. Þess utan komi raunar hvergi fram í skilmálum hvaða réttaráhrif það hafi eigi mat á afleiðingum slyss sér stað að loknum umræddum þriggja ára fresti. Verði slíkir einhliða samdir óljósir samningsskilmálar, samkvæmt andskýringarreglu samningaréttar, ekki túlkaðir M í óhag. Með hliðsjón af öllu framansögðu sé því ljóst að M hafi ekki fyrirgert rétti sínum til bóta.

Í bréfi V kemur fram sú afstaða félagsins að tjón M sé ekki bótaskyld þar sem mat á varanlegri læknisfræðilegri örorku hafi ekki farið fram innan þriggja ára matsfrests, sbr. gr. 13.2.6 í viðeigandi váttryggingarskilmálum. M hafi hins vegar ekki haft samband við V fyrr en fjórum og hálfu ári eftir slysið sem sé langur tími til að kanna ekki stöðu líkamstjónamáls. Þrátt fyrir að umræddur tölvupóstur hafi ekki borist M hafi hún þannig haft alla möguleika á að kynna sér skilmála váttryggingarinnar, þ.m.t. ákvæði um þau tímamörk sem sett séu fyrir örorkumati, en ákvæði um þau verði hvorki talin óvenjuleg né óeðlileg.

Álit.

Samkvæmt fyrirliggjandi gögnum varð M fyrir líkamstjóni hinn 27. mars 2017. Þá liggur fyrir að V var tilkynnt um tjónið hinn 15. maí sama ár. Í kjölfar þess sendi V tilkynningu um að slysið væri bótaskyld. Þar kom einnig fram að réttur til örorkubóta gæti verið til staðar væri um varanleg heilsufarsáhrif að ræða, en örorkumat þyrfti, samkvæmt skilmálum váttryggingarinnar, að fara fram í síðasta lagi þremur

árum eftir slysdag. Umrædd tilkynning barst M aldrei, enda var hún, samkvæmt gögnum málsins, send á rangt netfang. Liggur ekkert fyrir um að frekari samskipti hafi verið milli aðila fyrr en sumarið 2021, en þá voru liðin meira en fjögur ár frá slysdagi og upphaflegri tjónstilkynningu. Samkvæmt gr. 13.2.6 í skilmálum vátryggingarinnar skal örorka að jafnaði metin einu ári eftir slys, annars þegar læknir telur að varanlegar afleiðingar slyssins hafi komið í ljós, en þó ekki síðar en þremur árum eftir slysdag. Orðalag skilmálans er fortakslaust um að framkvæma skuli örorkumat innan þriggja ára frá tjónsatburði og verður það ekki skýrt öðru vísi en samkvæmt orðanna hljóðan. Þá verður að telja að M hafi átt alla möguleika á að kynna sér þá skilmála sem giltu um vátrygginguna, þ.á.m. varðandi þau tímamörk sem vátryggðum eru sett til að fá örorku metna en ákvæði skilmálanna þar að lútandi verða ekki talin óvenjuleg eða óeðlileg, sbr. m.a. dóma Hæstaréttar frá 27. maí 2004 í máli nr. 22/2004 og 7. júní 2018 í máli nr. 604/2017. Verður því ekki litið svo á að umræddu ákvæði verði vikið til hliðar með vísan til ákvæða 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa eða að túlkunarregla 36. gr. b. sömu laga komi til frekari skoðunar. Er þá ekkert komið fram sem gefur til kynna að V hafi samþykkt að víkja frá framangreindu ákvæði. Þrátt fyrir að fallast megi á það með M að það hafi verið ákveðið gáleysi af hálfu V að senda umrædda tilkynningu á rangt netfang verður því samkvæmt öllu framansögðu að fallast á afstöðu V varðandi það að bótaskylda sé fallin niður þar sem mat hafi ekki farið fram innan tilskilins frests.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega X hjá V.

Reykjavík, 29. mars 2022.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir